

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηκοντα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην εδρεύομεν των Παρθένων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι σ τ ό χ έ ρ ι .

Εικοστή του Δεκεμβρίου
κι' έκλογαί Βουλευτηρίου.

Εικοσιπέντε σίν όκτακόσια,
κι' ή Μις μάς φεύγει προσμελιώσα.

Της Μις της Δούγκαν ό χορός
κι' ό Φαδουλής ό φλογερός.

Φ.—Τους γυμνούς σου τους χορούς, Δούγκαν, προσκυνήσω

[σου...

χορεύε, κυρά Σουσού, κύττα κι' άπ' όπισω σου
τί παρή μαζεύουσε,
τί Ρομιοί χαλεύουσε.

Τί περίφημοι χοροί
μέσα 'στ'ης Βουλής τάς δράσεις...
κάνε μας του Θεωρή
τάς άγαλματοειδείς στάσεις

όταν βλέπη τον Χατζ'ισκο μ' έκατον εικοσιπέντε
και φωνάζουν οι πιστοί του: σέντε μέντε κουντεσέντε.

Χόρευε, Σιλφίς χορεύτρα, που μάς σέρνει με μαγνήτη...
κάνε μας τον Θεωράκη πώς τον 'πήγανε 'στό σπήτι
μετά την ψήφοροιά
όσοι τοχούνε λατρεία.

Κάνε μας πώς 'ροβήθηκε τον Μήτσο που τον Ράλλη
μήπως του 'σκάρωνε δουλειά με τον Μαυρομυχάλη,
και Πρόεδρον έσύστησε παντού τον Κυριακούλη
κι' ό Μήτσος άπειθάμασε τώ κζ'ο του παππούλη.

Πήδα, κορίτσι μου καλό,
κι' έγνώμια σου κάνω...
μά κάνε μας παρακαλό

και τον ρεπουμπλικάνο
πώς ροβερίζει τον παππού μέσα 'στη δράσι τούτη
μαζί με τον Μπακούπολο, τον Κόλλη, τον Δακούτη.

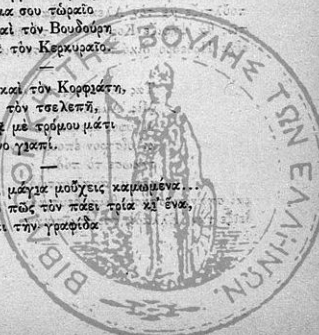
Πώς εις τό σπήτι πήγαινε του γέρο-Κορδονάτου
και πώς με την διάλυσι 'γαργάλιζε ταύτιά του,
κι' ό γέρος τον έδέχετο με της νικτός την ρομπά
και με χαρασίς και γέλοισι,
πλήν αίφνης—συρορέλια!—
ήκούσθη της συγκλήσεως ή Τακταρεία τρώμα.

Πήδησε, χορευτρα Μίς,
κι' έλους φέρε μας σε κέρη,
νά χορέψωμε κι' έμεσι,
νά κτυήσωμε τό ντέρι.

Με την όμορφή σου μούζη
και τό σώμα σου τόρακι
κάνε μας και τον Βουδουρή
πώς κυττά τον Κερκικράτι.

Κάνε μας και τον Κορραϊτή,
τον κομψό τον τσελεπ'η,
πώς κυττά με τρώμου μάτι
κάθε ξύλινο γκαπί.

Χόρευε, κυρία Δούγκαν, μάχη μούχεις καρμάρια...
κάνε μας τον Κερκικράτι πώς τον πάει τρία κι' ένα,
πώς άφινει την γραφίδα

και τί τούρτουρας τόν πνάνει
σάν άκούση για σταφίδα
κάποου Δέλτα Ντεληγιάννη.

Γουπετώ μπροστά σου,
και κάνε μας, κοπέλα,
μέ τά κουνημάτά σου,
πού στρίβου κάθε νού,
πώς καν' ή φουστανάλα
του Παπκασασιου.

Κάνε και τόν Σιμόπουλο, πού θέλει νέους πόρους,
πώς στέλλει τούς εισπράκτορας και πώς γυρεύει φόρους,
Κάνε μας τόν Ανάργυρο σ' αυτό τόν πανηγύρι
πώς με τούφεκι κυνηγᾷ τόν μπέστη τόν άργύρη,
πώς σφίγγει με τά χερά του τά δυό του τά μπνίγγια
κι' από τῆς μνίγιας προσπαθει νά ζακαγάλη ζύγκια.

Πάρε πόζικι, πάρε στάσεις από τάχαλμα τῆς πείνας,
και παράστησε μ' έκεινας
άνδρας φορολογουμένους
του βουλιμιδιαντος γένους.

Δεύτερος χορός πλέον ζωφρός.

Κάνε μας και τόν 'Αλέκο τόν Ζαήμη μ' ένα σχημα
πώς τούς φίλους του καλει
και σ' εκείνους πώς μιλει
μοναχά με παντομίμα.

'Ελα κάνε πώς έχάρη κι' ό ψαράς ό πατριώτης
όταν ειθε πώς 'στών Κόντε πῆγε κι' ό Κανακαριώτης,
πού προς χάριν του και μόνου του μουγγού τόν Βενιζέλο
μ' άστε ντούκα κι' έτσι θέλω
ό παππούς σκληρός κι' όργίλος
τότε τόν άκούρωσε,
άλλ' ό πριν πιστός του φίλος
τώρα του τόν πλήρωσε.

'Ελα κάνε μας και τούτον με τούς πόθους τούς κρυφούς
πώς φαρεύει σοβαρά
'στης Αθίνης τὰ νερά,
και πώς στέλλει προς τούς φίλους σιαγγριδες και ροφούς,
για νά τρώνε, για νά πίνουν,
και 'στους άλλους νά μη δινου.

'Ελα κάνε μας και πάλι τόν παππούλη τόν θερμό,
πούλιπις με τόν 'Αλέκο νά ζανάκανε χωριό,
πώς θά 'ψήφισε Κορδώνι και τάνηψη, με και τούτο
είχε Πρόεδρο 'δικό του τόν Μεσσήνια τόν Μπουτο.

Τὰς αισθήσεις πλάνα,
Μις 'Αμερικάνκα,
Μ' ύφος άρειμανιον
κι' άστρην έπουράνιον
σῆκωσε τόν πόδι,
και μ' άγαλματώδη
και σπανίαν στάσιν θριαμβευτικήη
δειξε τήν 'Ελλάδα στρατιωτικήη.

'Αφερίμ, κυρά,
ρίξε και πυρά
ν' άκουσθού ός πέρα...
γεγά σου, κανονέρα.

Τώρ' άπογομνόςου καλλιτεχνικός
νά τήν παραστήρησ κι' οικονομικός.
Εύγε σου, χορεύτρα, μες ύποχρεώνεις,
και γυμνη καθ' όλα μες άπογομνώνεις.

Τρίτος χορός χορεύεται
κι' ή Δούγκαν κοκορεύεται.

Πήδα, Μις 'Αμερικάνκα,
πού δέν είσαι στραβοκάνα.
'Μπρός 'στους πολεμάρχους πήδα
με πολεμικήν άσπίδα
και γέματο κορβανά...
γεγά σου, γέρο Κορδονά.

Χόρευε, κυρά Σουστού,
μέσ 'στο κράτος του χρυσού,
κι' όλοένα ν' αγκατζίζουν τὰ κεφάλια κι' οί τόκοι...
γεγά σου, Κόντε Θεοτόκη.

Τί χορός μες προσκαλει...
γεγά σου, κύρ μουστακαλή
κι' έπιτῆδει ψαρά...
ρίξε διάτσα τρεις όργυακις...
χόρευε, γυμνη κυρά,
γεγά σου, μπίζ, ολράκι, γιές.

Τό κατάγμυμό σου σκίτσο
βλέπω μ' άνοικτό τόν στόμα...
γεγά σου, Ράλλη, γεγά σου, Μήτσο,
πού 'εζούτρωσες με κόμμα.

Τέτοια ντρακτανογυνακία σαν τήν 'Αμερικανίδα
με τὰς Πλαταϊάς δέν ειδα...
γεγά σου, νέε Λεονίδα,
γεγά σου πούρριζες και σύ
ψηροδέλτια λευκά,
κι' έρυγες καθός φασι
κάπως άλλά Γαλλικά.

Κάνε μας τούς 'Υπουργούς μας... κάνε τούς θαλασσιούς,
κάνε και τούς στρατιανούς.
'Ωχ! ταιντό, μερικό,
τό φουστάνι σου κοντό,
χόρεψε νά ζεθυμάνω...
κάνε μας και τόν Ρωμάνο
πώς φορεϊ τόν τρικαντό,
πώς με τόν μονόκλ 'στο μάτι
βλέπει σοβαρός και τί,
και τόν Γάλλο Δελκασέ,
και τόν κάθε διπλωμάτη.

Κάνε μας και τόν Λεβιδή
πώς φουκτόνει τόν σανίδι
για τόν νέον κύριόν του, και πώς κάνει τόν βαρύ
του ποτέ Πρωθυπουργού του και κυρίου Θεοδωρή.

Κάνε και τόν Στρατηγό μας πώς άφίνει του λοιπού
μοναχόν με τούς θεαμούς του τής Κορδόνικς τόν παππού.

Εύγε, Δούγκαν καλλιτέχνις, σέρε κι' άλλας φουστάνια,
κι' έλα κάνε και τόν Στάη με τούς μάχθους τούς πολλούς
πώς μονάχος με τάρχαϊά στεφανόνεται στεφάνια,
πού 'βρεθθήκαν τελευταίως εις τήν γήν τής Γαβαλούς.

Έλα τώρα με κινήσεις άπασιών άραιοτέραις,
μέλισσα και πεταλούδα,
νά μάς κάνης τούς πατέρας
πώς κοιμούνται σε βελούδα,
και κατόπι πώς ζυπνούνε και ζητούν με τó κερί
νάβρουν τόν Καλογερά.

Είς τήν γήν τήν λιπαράν,
πούγει λάσπην ρυπαράν,
χόρευε με τρανσπαράν
νά μάς πέρνης τόν παράν
και νά κάνης κουμπάραν.

Κάνε τήν Ψωροκόστενα, κάνε μας τήν μουφλούα
πώς παίζει καραμούα,

και πώς χορεύουν γύρω της πολλοί που δουλκανίζουν
και δράσεις ογκανίζουν.

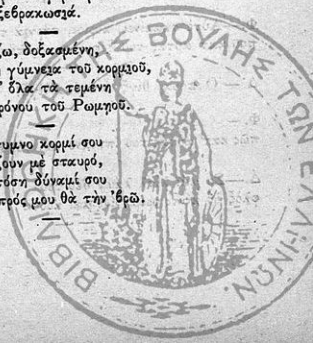
Έκεινο τó κατάλευκο και τσενετού σου πόδι
τόν κόσμο τόν ζετρέλλανε κι' έμέ τó πρώτο βόδι,
και 'στό φτερό 'σκηώθηκαν πρós χάριν σου, κυρά μου,
κι' έπήγαν 'στό Βασιλικό κι' ή Πώτ κι' ή πεθερά μου.

Ό Περικλέτος φθάνει
κι' ύμνον κι' έκείνος κάνει.

Άπ' τήν τόσημας βγαλμένη
κλασική ζεσαιτωσά,
και σάν πρώτα γυμνωμένη
χαίρε σύ ζεβρακωσά.

Σέ γνωρίζω, δοξαμένη,
κι' άπ' τη γύμναση του κορμού,
μά κι' άπ' όλα τά τεμμένα
του συγχρόνου του Ρωμηού.

Τó κατάγυμο κορμί σου
τό στολίζουν με σταυρό,
και τήν τόση δούκαί σου
πάντα μπρός μου θά τήν 'δω.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πρέπει πάντα νὰ θυρῆς,
ὦ γαργάλισμα τῶν νέων,
τῶν γερόντων καθαρῶς.

Γιὰ σὲ χάσκουν μεγαλεῖα,
γιὰ σὲ δάρνυ καὶ τιμῆ,
κί' ἀποθῆσαις τελεία
καὶ πολύχρυστοι βωμοί.

Ἐδῶ μέγα, ποῦ τιμοῦν κάθε ψεύτικη μογογιὰ,
ὅποιος δὲν φορεῖ μαγιῶ πιάνει δυνατὴ μαγιὰ,
καὶ γασκόντων ψάλλει σμῆνος:
τοῦ δεκθόντρου μας τὸν γυιῶ,
πῶς ἐπρόκοψε κί' ἐκείνος
δίχως νὰ φορῆ μαγιῶ.

Τὸν Ρωμηό, τὸν πρῶτο χάχα,
γυμνοὶ Βάκχοι τὸν κερνοῦν,
κί' οἱ ξεβρακῶτοι μονάχα
ἴστο Ρωμαϊκοὺ περνοῦν.

Κί' ἀπορῶν ὁ κόσμος μένει
πῶς ὀλίγοι βρακωμένοι
προσκυνοῦν τοὺς ξεβρακῶτους
καὶ τοὺς βάζουν εἰς πρῶτους.

Φτοῦ ἴστον ἐνὰ καὶ ἴστον ἄλλο,
φτοῦ σὲ κάθε μακαρῶ,
τὸ μαγιῶ κί' ἐγὼ θὰ βγάλω
νὰ προκόψω μὲ χάρα.

Κλέη νὰ παπαγαλιζῶ,
νὰ μοῦ στήνουν προτομάς,
κί' ὀλοένα νὰ γραλιζῶ
σὰν βρεγμένους μουσαμάς.

Ἡ Μῆς ἢ Δούγκαν Ἀγγλιῶτι πρὸς τὸ κοινὸν λαλεῖ
κί' ὁ λόγος ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ Φασουλιῆ.

Δ.—Δεῦ τοῦ φρόμ μὲ μᾶθὺ μίλκ—πέιλ νιοῦ,
ὡ οὔτε μὰί φλόξ οὔτε μίλκ αἰ ντριού.

Φ.—Αὐτὸ δηλοῖ πῶς ἔρωτα μὲ τὰς Ἀθήνας ἔχει,
πρὸ πάντων μὲ τὸν οὐρανὸ, ποῦ λίσσασζε νὰ βρέχη.

Δ.—Μὰί οὐδερ ἔς γχόν ττού, φρόμ δὴ φόλντ,
χί χέντ εἰς φλιξ ἐς μπράιτ ἐς γχόλντ.

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, τὰρναχ τοῦ Ντεληγάνν,
ποῦ κατ' αὐτάς τοῦ ἔεφμαν καμπόσ' ἀπὸ τὴν στάνη.

Δ.—Ὁ ποῦαρ θίγξ, ὁ ποῦαρ θίγξ!

Φ.— ————— Σημαίνει δηλονότι
πῶς κατ' αὐτάς τοῦ ἴπρνε καὶ τὸν Καναβαριώτη.

Δ.—Σὸ μὰί λίτλ λάμψ δεῦ τοῦκ
φλόξ ὅβ κίντε φρόμ νίντ μὰί κρούκ

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, πῶς τοῦκα κί' ἀπ' ἀρχῆς
θὰ ἴδομε νέων ἐκλογῶν ἡμέρας εὐτυχείας.

Δ.—Τοῦ δὴ χίλς δὴ κλέφτες κέιμ
στιήλιγκ χόρσες οὐὰξ δέαρ γκέιμ.

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, τὴν κλάρα ποῦ τὴν πῆς,
κί' ὁ γέρος πῶς τὴν ἐπαθε καὶ ἴστας ἐπιτροπὰς.

Δ.—Ὁ δέαρ δέαρ δεῦ γκό, δεῦ γκό, δεῦ ὁ γχόν.

Φ.—Τοὺς Σκαρπινάτους ἴπρισε κί' ἡ στάνη τῶν μουγγῶν.

Δ.— ————— Ὁ ποῦαρ θίγξ, ὁ ποῦαρ θίγξ.

Φ.— ————— Ὁ γέρος εἶνε μία Σφίγξ.

Δ.— ————— Φρόμ ζοῦτ μαῦ.

Φ.— ————— Κάτι βρωμαίε.

Δ.— ————— Χάντ δεῦ τοῦκ ἴ ττού.

Φ.— ————— Σὰν ποδι Βουλευτοῦ.

Δ.—Μπάτ νοχόρσες, νίντ δεῦ φαίντ
ἐντ χόρς ὅφ σίλδερ ὡν χίς χάιντ.

Φ.—Λεῖε πῶς αὐτὸ τὸ κράτος μοιάζει μὲ τοῦ Χόρν τὰ μέρη,
Περικλέτο γασομέρη.
Λεῖε κάμπουα φίλὰ
πῶς ἐβγάλαν οἱ χοροί,
κί' ἂν δὲν εἶναι καὶ πολλὰ
λεῖε πῶς μὰς συγχωρεῖ.

Λεῖε πῶς ἂν δὲν ἦτανε Μίς Ἀμερικανὶς
βεβαίως δὲν θὰ πῆγαινε νὰ τὴν ἴδῃ κανεῖς.

Λεῖε πῶς καίον οἱ χοροί,
λεῖε πῶς τὴν ἀνχωρεῖ.

Πῶς θὰ μὰς ἔχη, κύριοι, μὲς ἴσθης καρδιάς τὰ βῆθη,
πῶς πάντοτε θὰ λαχταρῆ τῆς δάφνης μας κλαδί,
μὰ πέρνει καὶ Ρωμηόπουλα μαζὶ τῆς νὰ τὰ μάθη
πῶς νὰ χορεύουν τοὺς φαλμοὺς καὶ τὸ πὰ βου γὰ δὶ.
Δ.—Ὁ ποῦαρ θίγξ, ὁ ποῦαρ θίγξ, ὁ λίτλ οὐέδαρ μὰιν.
Φ.—Αὐτὸ δηλοῖ πῶς σκέπτεται νὰ ξαναλθῆ τὸν Μάην.

Τὸ Ἐσκουτό Σικάγο μὲς ἴσθην ὀδὸν Αἰδέου
τοῦ Θῆτ' Ἀνωποπούλου τὸν κόσηον κατακτῆ...
κάλτσαις γιὰ κάθε ποδι καὶ κάλτσαις τοῦ δεκθόλου,
καὶ πλούσιον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεκτά,
ζιλέδες, κασκοραδέες, φανέλαις, ἐσωφόρια,
κί' ἕλα μαζὶ καὶ χόρσα,
κί' ἐμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ ἴσθην Ἀμερικὴ
κί' ἐκείνοι ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουνε βρακί.

Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, λογογράφου μας ἀλκίμου
κί' ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου,
γλαφυρῶν Διηγημάτων κί' ἄλλο τεύχος βῆγχε τῶρα
κί' εἶναι δῶρον ἐκ τῶν πρώτων σῆς Πρωτογορηῶς τὰ δῶρα.